

סיפורי צדיקים

גליון 481
שנה י' תשפ"א

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך (כ"ו - ב')

כיצד מעלים את הביכורים? כל העיירות שבמעמד מתכנסות לעירו של מעמד, כדי שלא יעלו יחידים, שנאמר (משלי יד כח) "ברב עם הדרת מלך" ובאים ולנים ברחובה של עיר, ולא יכנסו לבתים מפני אהל הטומאה, ובשחר הממונה אומר "קומו ונעלה ציון אל ה' אלקינו". והשור הולך לפניו וקרניו מצופות זהב ועטרה של זית בראשו, להודיע שהביכורים משבעת המינים, והחליל מכה לפניו עד שהם מגיעים קרוב לירושלים, והם הולכים בכל הדרך וקוראים "שמחתי באומרים לי בית ה' נלך", ולא היו מהלכים כל היום אלא שתי ידות בלבד, והגיעו קרוב לירושלים. שלחו לפניו שלוחים להודיע לאנשי ירושלים. ועטרו את בכוריהם ופרכסו אותם, ואם היה להם לח ויבש, מראים את הלח מלמעלה, והפחות והסגנים והגזברים יוצאים לקראתם מירושלים, לפי הבאים הם יוצאים, אם באו אנשים הרבה, יוצאים לקראתם רבים, ואם מעט, מעט. וכשיכנסו כולם בשערי ירושלים יתחילו לקרות "עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים". כל בעלי אומנויות שבירושלים עומדים לפניו ושואלים בשלום, אחינו אנשי מקום פלוני בואכם בשלום, והם מהלכים בתוך ירושלים והחליל מכה לפניו, עד שהם מגיעים להר הבית. הגיעו להר הבית, נוטל כל אחד ואחד סלו על כתיפו ואומרים "הללויה הללו אל בקדשו עד כל הנשמה תהלל יה הללויה" והם מהלכים בהר הבית וקוראים, עד שמגיעים לעזרה, הגיעו לעזרה, דיברו הלוויים בשר "ארוממך ה' כי דליתני וכו'".

(הרמב"ם בכורים ד טז יז)

פרשת השבוע

וקופסת דגים יקרה, וכיון שידע החסיד שהרבי לא יקבל ממנו, התחכם ואמר, אני מביא בכורים כמאמה חכמינו ז"ל 'כל המביא דורון לתלמיד חכם כאילו מביא ביכורים'.

ומכיון שהזכיר החסיד את מאמר הגמרא, קיבל הצדיק ממנו מיד את המתנה מפני חרדתו הגדולה לכל דבר מדברי חכמים. ובאותה שבת ליד השולחן פתח את שיחתו מענין זה ואמר, 'כל המביא דורון לתלמיד חכם כאילו מביא ביכורים'. וכי תלמיד חכם אני? והוסיף ואמר, לומר שלא למדנו אי אפשר, הרי למדנו, אבל מה לנו אם למדנו, הלא אמרו חכמינו ז"ל "למה זה מחיר ביד כסיל לקנות חכמה ולב אין" - זה הלומד תורה ואינו מקיימה.

לאחר שסיים את שולחנו, ניגש אליו אחר ממקורביו ואמר, כולנו נודעונו למשמע דברים אלה מפי רבנו. השיבו הצדיק, וכי בשביל כך עלי להיות שקרן? אם קיבלתי מידי האיש את המתנה, משמע שאני תלמיד חכם, ואני איני סבור כך, ולכן מוכרח הייתי לומר את האמת בפני כולכם.

ועתה הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתת לי ה' (כ"ו - י') כל המביא דורון לתלמיד חכם כאילו מקריב בכורים (כתובות ק"ה).

מסופר על הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א שהיה נוהר מאד מליהנות משל אחרים, ולא קיבל פדיונות מחסידיו, מפדיון אחד בלבד היה נהנה והוא "פדיון הבן". והיה אומר שהתורה זיכתה לו כסף זה בתור כהן, ומכספי פדיון הבן היה קונה ספרים, ולא היה משתמש בכספים אלו לצרכים אחרים, לצרכי מחייתו היה מספיק לו המקור של הכנסת אשתו הרבנית מחנות בגדים ישנים שהיתה לה.

כשנפטרה אשתו רצו החסידים לתמוך בו ביד רחבה, אבל הוא סירב ולא קיבל. ואחד מחסידיו התנדב להמשיך לסחור בחנות אשתו, ולכך הסכים הצדיק ובתנאי שיתן לו רק כדי סיפוק צרכיו שהיו מועטים מאד, סעודה אחת ליום בערב, והסעודה היתה של תה ולחמניה, או מעט תבשיל גריסים. והנה חסיד אחד רצה פעם להנות אותו בבקוק שמן זית וך

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 7:46 ת"א: 7:48 ר"ת: 8:25

זמני כניסת השבת
ירושלים: 6:33 ת"א: 6:49
פרשת כי תבוא

היא שאתה לא מבני עמנו, כי יהודי אתה". וסיפרו לו המעשה, ולא האמין לדבריהם. ואמרו לו: "אם אין אתה מאמין לדברינו, הא לך אות. ראה שאתה נימול, ואנו ערלים". וראה שכן הוא כדבריהם, וחשב בדעתו: אם כן שאני מיהודים, רצוני גם כן להיות יהודי כמו אבי ואמי, וחשב מחשבות איך לברוח לעיר בין היהודים.

פעם אחת נסע הסוהר ואשתו מביתם, וידע הנער שיחזרו לביתם רק אחרי כמה ימים. ותיכף אחר נסיעתם ברח לנפשו, עד שבא לעיר בין היהודים, וסיפר להם המעשה. ותיכף חלצו ממנו את בגדי השעטנו, ולבשו אותו בגדי יהודי וטלית קטן, ונתעכב שם כמו שנה, ולמד א"ב וסדר התפלה. ואחר כך נשלח משם לעיר אחרת, כי יראו פן יתוודע הדבר, ושם למד חומש עד לימוד התלמוד, ונעשה בר מצוה. ואחר כך נסע משם לשיבה, ונעשה שם למדן בגפ"ת. ומשם לקח אותו איש הדר במלון ללמד עם בניו, ועסק במלמדות כמה זמנים.

הבעל הבית אשר עסק אצלו בעסק המלמדות, היה מחסידיו של הרה"ק רבי מיכל מזלאטשוב זיע"א. פעם אחת כשנסע הבעה"ב שלו לרבו. אמר למלמד: "הנה אני נוסע כעת מחר לרבי מזלאטשוב, אם רצונך לנסוע עמי אקח אותך". אמר המלמד: "ולמה לא יהיה רצוני בזה? אדרבא, אפשר שהרב הקדוש יגלה לי מקום אבי ואמי". למחרתו נסעו שניהם מזלאטשוב, ונכנס הבעה"ב במחיצת קדשו, ואחריו נכנס המלמד וסיפר להרב כל הנעשה עמו, ואיך שהוא אינו ידוע מאביו ואמו איה מקום מגוריהם. ולא השיב לו הרבי על זה, רק לקח חתיכת קלף, וכתב על הקלף כמה תיבות, ותפר הקלף בתוך חתיכת עור. וציוה למלמד שילבוש את הקלף תחת בגדיו, והקלף יהיה כן תפור ולא יפתח אותו, עד יום שמחת לבו יום חופתו. וכשיעמוד תחת החופה, יהיה רב או מורה צדק אשר יפתח את תפירת העור, ויקרא מה שכתוב בקלף, ואחר כך יכול לקדש את הכלה כדת.

אחר כך נסע חזרה לבית של בעל הבית והמשיך לעסוק במלמדות, והעור אשר היה תפור בו הקלף, לבש מתחת בגדיו תמיד, כאשר ציווה הצדיק, ולא פתח ולא ידע כלל מה שכתוב בקלף. לאחר תקופה נסע ממקום זה למקום רחוק, ועסק גם שם במלמדות, עד שנעשה בן תשע עשרה שנה, אז התחילו לשדך לו את בת זוגו.

ובמקום שהוא עסק שם במלמדות, רחוק כמו חמש פרסאות, היה דר איש עשיר בכפר. והאיש היה דרכו לבוא לפרקים אצל בעה"ב שהוא עסק שם במלמדות. ונשא המלמד חן בעיני העשיר מאוד, עד שהיה אוהבו כמו אב את בנו.

מה היה כתוב בפיסת הקלף?

מסופר: בזמנו של הרב הקדוש המגיד רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זיע"א, (יומא דהילולא כ"ה אלול) היה איש אחד שגר במלון בכפר אצל שר אחד משרי פולין. והאיש היה חייב ממון רב לשר, ולא היה ביכולתו לשלם לו. יום אחד תפש השר את האיש ואשתו ובניו והכניס אותם לבית הסוהר, לכל ימי חייהם. האיש ובניו ישבו ימים רבים, עד שבא עת שאשתו ילדה שם בן זכר. ובאו אנשים חשובים לשר, והפצירו בו שיתן חירות ורשות ליהודי השוכר ולאשתו ובניו ביום השמיני למול את בנו. ונתן להם רשות ויצאו מבית הסוהר, והשר העמיד שומרים חמושים אצלם שלא יברחו. ונתאספו המוהל ומנין יהודים מהסביבה, ומלו את הילד, ועשו סעודת ברית מילה, בין המשתתפים היה גם כן הסוהר מהחצר שבא להשתתף בסעודה, ושמו י"ש הרבה עם הסוהר, עד שהיטיב לבו ביין.

אמר הסוהר לקרואים: "הנה, יש לי שלשה סוסים טובים, אשר הם קלים במרוצתם כמו הצבאים. ואם תשלמו לי, אז אגנוב אותו ואת אשתו ובניו, ואוליכם לעיר הרחוקה מכאן עשר פרסה בלילה הזה". כי היו ימי החורף, אשר הדרך חלקה בתכלית והלילה ארוך מאד. והסכימו כולם לזה, ונתנו לסוהר כמה רובל כסף, וגנב את האיש ובניו ביתו, וברחו בתחילת הלילה. והשומרים היו כולם שיכורים מריבוי שתיית הי"ש, ונרדמו ולא ידעו מזה כלל. והנה, בזמן קצר נסעו שלש פרסאות מהחצר, ונזכרו ששכחו את הילד הנימול. ובכו בכייה רבה, והיה בדעתם לחזור. ולא רצה הערל, כי היה ירא לנפשו כי יתוודע להשר שגנבם. ונסעו עד שבאו בסוף הלילה לעיר, והערל חזר לדרכו. והנה בחצי הלילה כאשר פג הי"ש מהשומרים, קמו משנתם וראו שהיהודי ובניו ביתו ברחו. ותיכף הלכו וסיפרו להשר. ושלח השר סוסים רודפים בכל הדרכים ולא השיגם.

סיפרו לשר: שהילד הקטן נשאר בחצר. ולקח השר את הילד, והיה בדעתו שהוא יהיה לו לעבד לעולם. וכאשר בא הסוהר מדרכו, סיפרו לו איך שהשוכר ובניו ביתו ברחו מהחצר. והסוהר היה איש מוכשר אולם חשוך בנים, ובעיני השר נשא חן. והלך הסוהר אל השר, וביקש ממנו שיתן לו את הילד והוא יגדל אותו בביתו ויהיה לו לבן. ונתן אותו השר, וגדל אצלו הילד עד שהיה בן שמונה שנים, וקרא לסוהר ולאשתו אב ואם. וכשהיה בן שמונה שנים, חנכו לעסוק במרעה הצאן.

פעם אחת היה בשדה עם הצאן, ונפלה קטטה בין הרועים. אמרו לו: "אל תדמה בנפשך שאתה מיוחס בן הסוהר. האמת

ובחלום יעוף

משל לאחד שנסע לליפציג לרגל מסחרו. והנה בהיותו שמה במלון על משכבו בלילות, ראה בחלומו כי יש לפניו אוצר מזהב ומפז רב ואבנים טובות, ונדמה לו שהוא חופר בקרקע החצר ושם מטמונים יקרים, וגמר בלבו לקחת כל זאת באמתחתו ולהביאם אל ביתו. לאחר מכן חשב בלבו, פן יתודע הדבר אל אנשים, ומה גם אל בעל הבית עצמו, פן יראה אותו שבוקע רצפת ביתו, לכן אמר שהדרך הטובה היא להניח את הכל במקומו, ולכסותו מלמעלה בעפר למען לא יודע לאיש, ואני אביא את אשתי ובני ביתי לכאן, ואקנה את הבית עם החצר. והנה כאשר קם הסוחר בבקר שכח את כל המראה, והלך לעסקיו וקנה סחורותיו ושב לביתו. וכשבא לביתו נזכר את כל הענין, אולם שכח שהכל היה רק בחלום, וחשב כי ראה את הכל בהקיץ, ושמח מאד וגילה לבני ביתו את המציאה הגדולה אשר מצא, אוצר יקר וחשוב. אז שכר עגלות רבות ונסע עם כל משפחתו, וכשהגיעו לאותו בית, קנה את החצר ואת הבית, וברדת החשיכה הלך עם משפחתו וחפרו והרסו את כל החצר, ועשו ממנו גל של עפר ולא מצאו מאומה. ואז נזכר כי הכל היה רק בחלום, וכולם בכו בכי גדול על בזבוז הזמן והכסף.

והנמשל: האדם בעולם הזה, יש לו מנה, רוצה מאתיים, ואומר בלבו כאשר אשיג מבוקשי ואהיה עשיר גדול, אז אשקוט במנוחה, ועל כן עובר ארחות ימים בסכנות עצומות, ויגע יומם ולילה עבור פרנסתו, ולבו חושב שיגיע יום שיהיה עשיר וישב בשקט ובמנוחה. אולם כאשר מגיע יומו האחרון, הוא מבין שהולך לקבר וכל עושרו ואוצרו עוברים לאדם זר, ומבין שהכל היה חלום ומצטער הוא ומתחרט שלא השקיע זמנו לתורה ומצוות.

(אהל יעקב)

ולעשיר היתה בת כלילת המעלות, ורצה מאוד לזווגה עם המלמד, כי מאוד נשא חן בעיניו. עד שנגמר הדבר, וכתבו תנאים למז"ט, והגבילו זמן החתונה. וכשהגיע זמן החתונה, נסעו הבעה"ב והמלמד אל העשיר הנ"ל, וכשבאו, לקח אותם העשיר בכבוד לביתו, עד זמן החופה במז"ט. וכשעמד החתן תחת החופה, נזכר מציווי הרב הקדוש ר' מיכל, שלא יקדש את הכלה כי אם שיהיה תחת החופה רב או מורה צדק, ויראה מה שכתוב בקלף. אמר למחותנו: "ידידי מחותני, אי אפשר לערוך את החופה היום". וסיפר לו הציווי מהרבי, שצריך שיהיה רב נוכח תחת החופה, ודחו את החופה ליום המחר. ותיכף שלח מחותנו מרכבה לעיר הסמוך להכפר, להזמין את הרב לחופה. ולמחר בא הרב, ועשו החופה כנהוג, וקודם שקידש הכלה, לקח החתן את הקלף מתחת מלבושיו, ונתן להרב שיקרא מה שכתוב בו. וראה הרב שלא נכתב, כי אם שש תיבות הללו, היינו: "איך יכול ליקח אח את אחותו".

כראות הרב את זה, נבהל מאד ועמד כמשתומם, כי לא הבין את פירוש הכתב. והראה להחתן, והחתן כשקרא את הקלף נתמלא שמחה גדולה, והתחיל לספק בידיו, ורץ מהחופה בשירה ובזמרה לבית אבי הכלה. ונבהלו כל העומדים שם, והמחותן נבהל מאוד, כי חשב שאולי שגעון תפס את החתן. ושאל אותו הרב: "בקשתי שתגלה לי מה קרה ולמה אתה כל כך שמח מקריאת התיבות הללו". וסיפר לו החתן את כל המעשה מהחל עד כלה, ואמר להרב, ששמחתו הוא, כי דעתו שברור הוא שהרבי הקדוש ראה ברוח קדשו, שהמחותן הוא אבי, והכלה היא אחותו".

אחר כך דרש וחקר הרב מהמחותן מאיזה עיר הוא, וסיפר לו איך שברח מהשר. ושאל אותו הרב: "וכי הציל כל בני ביתו?", אמר לו: "רק ילד קטן שכחתי שם". שאל אותו הרב: "כמה שנים עברו מזמן הבריחה?", אמר שחלפו תשע עשר שנה. אמר החתן: "גם ימי חיי הם תשע עשרה שנה, ואני הוא בנך הילד הנימול ששכחת, והכלה היא אחותי". ואמר לו כל הסימנים שם, את שם הסוהר ושם השער מהחצר וכו'. ונתוודע שהמחותן הוא באמת אביו, ונפלו זה על זה בבכיות רבות. ואחר כך גדלה השמחה בכפלי כפליים משמחת החתונה. והודו להקב"ה שבזכות המגיד הקדוש מולאטשוב זכו להינצל, וזכה למצוא את אביו ואת אמו ומשפחתו.

צ'ין אדם לחברו

בזכות חסד אדיר שנבעה

מלב טהור

מסופר: הגה"ק ה"סבא" מקעלם זיע"א, חלם באחד מלילות עשרת ימי תשובה חלום מדהים. והנה בחלומו, רבנו יונה מגירונדי זיע"א, מחבר הספר "שערי תשובה", מגיע עוד מעט לבית הכנסת המרכזי בקעלם, ועומד לשאת דרשת מוסר לקראת הימים הנוראים. התרגשות ותכונה בעיירה.

וכמו כל היהודים, גם ה"סבא", יצא לכוון בית הכנסת. לשמוע את דרשתו של רבנו יונה. כשהגיע סמוך לכניסה, ראה לפניו שומר גברתן זעוף פנים, אשר הודיע לו: "אתה אדוני לא נכנס!" ה"סבא" מקעלם השתומם, "אני לא נכנס?" הוא שאל בשפה רפה "אני הסבא מקעלם". "לא מעניין אותי מי אתה, אתה לא נכנס!" חזר השומר על הצהרתו המחוצפת, ומאידך נתן לכל מי שרק רצה, להיכנס ולתפוש מקום טוב.

"יסלח לי כבודו" אמר ה"סבא" בענוה "אבל אני הרב של העיר הזו", "אני ראש הישיבה". נו, או מה? השיב השומר באדישות. "אני מרביץ כאן תורה לכל האנשים שאתה רואה כאן, אני מורה ופוסק הלכות". נו, אז מה?! המשך השומר בשלו. הסבא היה המום והוסיף "תשמע נכבדי, אתה אולי לא מבין, עם כל הענוה. אבל כל התורה והחכמה והמוסר של קעלם בעשרות השנים האחרונות, זה ממני". השומר היה עקשן, וכאילו המילים הרכות והמתחננות של הסבא, עברו הרהק מעל ראשו.

ה"סבא" עצם עיניו, ולא האמין. איזה בזיון. כל התושבים בפנים, והוא בחוץ. רק לו אין זכות לשמוע את הדרשה המופלאה של רבנו יונה, או לאותה בושא, או לאותה כלימה. ואז צץ רעיון במוחו. "תשמע יקירי, אתה אולי לא יודע, אבל אני האבא של נחום זאב, המכונה וועלוול. הוא הבן שלי". "מה? באמת?" אורו עיניו של השומר הקשות. "חבל שלא אמרת זאת קודם. אם נחום זאב הוא בןך, אזי אין שום בעיה, הכנס פנימה בכבוד, בכבוד רב". "תודה" אמר ה"סבא" וצעד קדימה ובדיוק ברגע זה

הוא התערער מן החלום. אין דרשה, אין בית כנסת, אין רבנו יונה. חבל. ה"סבא" הועיק מיד את בנו ושאל "הסבר לי בני יקירי, מה פשר הדברים? הלוא בוודאי יש לחלום הוה אחיזה, יש בו מסר. מה עשית? במה זכית שבזכותך נתנו לי להיכנס. וועלוול היה מופתע, המסר מהשמים הדהים גם אותו. "אולי אבא" אמר "אולי בזכות מעשה חסד קטן שעשיתי עם יהודי לפני מספר חודשים.

בעיצומו של חורף גיליתי שסוליות נעלי קרועות לחלוטין, השלג הקפיא אותי, הלכתי לסנדלר ושם ראיתי זוג נעליים גבוהות עם פרווה. במשך חודשיים שלושה אספתי פרוטה לפרוטה, ואפילו לווייתי מכאן ומשם, כדי לאסוף את הסכום הגבוה שעלו נעלי הפרווה. נכנס בי יצר רע, מן דחף לא לקנות נעליים רגילות, רק את נעלי הפרווה. ואכן לפני כשבועיים רכשתי אותן והנחתים בארון עד לערב שבת כדי לחדשם.

והנה לביל שישי דפיקה בדלת. אני פותח, ובפתח ניצב לו שם קבצן יהודי, שפוף רוה, וביקש צדקה. הכנסתי אותו בזריזות פנימה, הושבתי אותו ליד התנור. הגשתי לו כוס תה חם, עוגות, פירות, ודאגתי שישבע וירגיש טוב. שלשלתי לידו כמה רובלים כדי שיוכל להתקיים בימים הבאים. הוא הודה לי בחום רב וביקש לצאת. ובעודו פותח את הדלת, מנשק את המזוזה, ובחוץ השלג נערם לגובה רב, וכבדרך אגב אני מביט לכוון רגליו, ולא מאמין!!! היהודי יחף, רגליו נפוחות ופצועות.

נקרע לבי בקרבי. ביקשתי שימתין, ניגשתי לארון, שלפתי משם את זוג נעלי הפרווה. ביקשתי שינעל אותם, והם תאמו לרגליו באופן מושלם, ממש יכולתי להבחין בו, כאילו הוא נולד מחדש, זיק של אושר ושמחה פרץ מעיניו. הוא הודה וברך אותי ויצא לקעלם המושלגת. זה הכל".

ה"סבא" מקעלם נשק את בנו ואמר "בני אהובי, אין לי ספק שחסד אדיר זה, שנבעה מלב טהור, היא שפתחה לי את הדלת של בית הכנסת לשמוע את דרשת רבנו יונה..."

תילולא דצדקיא

שבת קודש ב' אלול

הרה"ק רבי משה אריה פריינד ב"ר ישראל (תשנ"ו)
יום ראשון ב"א אלול
רבינו יעקב סג"ל מולין ב"ר משה (מהרי"ל - ה"א קפ"ז)
הגה"ק רבי יהונתן אייבשיץ ב"ר נתן נטע (אורים ותומים - תקכ"ד)
הרה"ק רבי דב בעריש מאלעסק ב"ר שלמה לוצקער ב"ר צבי אלימלך (תר"י)

יום שני ב"ב אלול

הרה"ק רבי מרדכי דוב מהורונסטייפליע
ב"ר משולם זושא (תרס"ג)
הרה"ק רבי פינחס מקינצק ב"ר נתן דוד
משידלאווצא (תרס"א)

יום שלישי ב"ג אלול

הרה"ק רבי יוסף משה משאלויץ ב"ר אלקנה (ברית אברם - תקע"ה)
הרה"ק רבי אורי מסטרעליסק ב"ר פינחס (תקפ"ו)

יום רביעי ב"ד אלול

הגה"ק רבי יוסף באב"ד ב"ר משה

(מנחת חינוך - תרל"ד)

הגה"ק רבי ישראל מאיר הכהן מראדין ב"ר אריה

יהודה לייבוש (חפץ חיים - תרצ"ג)

יום חמישי ב"ה אלול

הרה"ק רבי יחיאל מיכל ב"ר יצחק מולאטשוב
(תקמ"א)

הרה"ק רבי דוד הלברשטאם מקשאנב

ב"ר חיים מצאנו (תרנ"ג)

יום שישי ב"ו אלול

הרה"ק רבי שמואל אבא מויכלין ב"ר זעליג
(תרל"ט)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצוה הלכות

מאת הרה"ג נליאל הכהן רבינויץ שליט"א
פר"ס "גם אני אודך" רפורם יוסף הר"ם על המצוות.

שמיעת קריאת התורה (א)

א) אסור לצאת ולהניח ספר תורה כשהוא פתוח, ואפילו שנשארו עשרה בבית הכנסת, והוא כבר שמע קריאת התורה בעשרה, אפילו הכי אסור. (שו"ע או"ח סימן קמ"ו, סעיף א, ובמ"ב ס"ק א')

ב) בין גברא לגברא, מותר לצאת לצורך גדול, אם נשארו עשרה בבית הכנסת, והוא שכבר שמע קריאת התורה, או שדעתו לחזור מיד. (שו"ע שם, ובמ"ב ס"ק ב'-ג')

ג) גם בין גברא לגברא, אין לצאת אלא באקראי בעלמא, אבל כשעושה כן תדיר, זה נראה פירוק עול תורה. (ביאור הלכה שם, בד"ה אבל)

קרית קרעטשיניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

לזכות
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
לבריות גופא ונהורא מעליא
לאורך ימים ושנים טובות

לע"נ הרה"ק רבי מרדכי דוב
מהורונסטייפליע
ב"ר משולם זושא זיע"א
נלב"ע כ"ב אלול תנצב"ה